

PASSEJADA DINS L'ORTET DE MOS SOVENIRS

Lo jardin de la plana

Aici sèi. Conéisse lo sambuc que marca l'entrada de l'ortet.

Un portanèl escrancat barra lo camin que mena à la pompa.

De margarida nauçan lo còl, quihadas au mitan de l'erbun.

“Ont sètz papà?”... Mas, dingus respond pas... Ni mai tu maman... pasmens, te vese encara, culhissent de majofas, qu'urosa e risenta, me bailes per tastar. Sentes la frescor me ganhar, es vrai que Cese corrís non luènh. La trelha, encara, resista au temps, mai plora de lambruscas. Vese lo Iò que trepa au cabanon, son foit peta tant es gai de me veire venir.

Aval te pauses, papà, as daissat lo luchet per pipar una cigareta.

- Pòde t'ajudar se i a besonh.

- As pas que de prene lo bechar e dobrir aquela rigòla abans de faire montas l'aiga de la pompa.

E a mos pès, los rabis que se creson dins lurs vestit roge, se bombissan ras dau lemon gras. Costejan lo verd ramàs de las pastenagas, que, pas que de n'en levar una, as enveja d'i crocar.

“ Vòu tirar un pauc d'èrba, pèi, coparai una ensalada, aquò farà per lo sopar emb d'una fogasseta.”

Las pomas d'amor e lurs pancèls de cana.

Las melinjanas e sas flors esteladas.

La virginias e lurs paraplueja de fuèlhas rufas.

Las regas, los carrats rastelats,

La codonhièira en flor que tresplomba lo banc abandonat,

To aquò viu, ont' a passat?

La terrà sarà pas jamai trabalhada , aquò vos ren reddut, dingus o vòu pas faire, e ieu tanpauc, passida, sosque dins mon pantais.

Martina MICHÈU
Meiranas quel 15 de mai 2010